

# Skrivena povijest četrdesetoga retka - broja osamnaest

*Drugo jao – peti dio*

Jeff Pippenger

2026-07-15

„ključ” koji predstavlja bitku kod Ninive u devetom poglavlju Otkrivenja ispunio se kroz povijest koja je proizvela prekretnicu, što je, dakako, upravo ono što ključ čini. Moja je tvrdnja da bitka kod Ninive nije bila samo povijesni ključ koji označava uspon islama, nego da je također i proročki ključ. Proročka dinamika te bitke dovodi sve linije kraljevstava biblijskog proroštva, kako su izložene u Danielu i Otkrivenju, u usklađenost s jedanaestim poglavljem Daniela. Time omogućuje da sva ta kraljevstva svjedoče o posljednjih šest redaka Daniela jedanaest, i što je još važnije — da otpečate izvanjsku skrivenu povijest četrdesetog retka.

I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga; i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima. Matej 16,19.

## Oslobađanje i uspon Muhamedova kraljevstva

Bitka kod Ninive 627. godine označila je početak posljednjih deset godina perzijske moći, koja je bila poražena lukavstvom Rima, praćenim maglom Božje providnosti. Ona je označila prekretnicu u kojoj su se počele uzdizati islamske horde Muhameda. Bitka je uklonila ograničenje koje je postojalo, ograničenje koje bi u teoriji ostalo da su i Rim i Perzija zadržali svoju snagu. Nijedno nije.

## Obuzdavanje i otpuštanje

U proročkom prikazu islama nalazimo obuzdavanje i oslobađanje islama već pri samom prvom uvođenju u Pismo, kada je Sara uvjerila Abrahama da obuzda Hagaru i Jišmaela.

I Saraja reče Abram: Nepravda moja neka bude na tebi. Dadoh svoju sluškinju u tvoje naručje; a kad je vidjela da je zatrudnjela, postah prezrena u njezinim očima. Neka Gospodin sudi između mene i tebe. A Abram reče Saraji: Evo, tvoja je sluškinja u tvojoj ruci; učini s njom što je po tvojoj volji. I kad Saraja strogo postupi s njom, ona pobjegne od lica njezina. Postanak 16:5, 6.

Čak i prije toga događaja, razlog zbog kojega je Hagara uvedena u proročki narativ jest taj što je Gospodin „spriječio” Saru da rodi dijete.

A Saraja, Abramova žena, ne rodi mu djece; a imala je sluškinju, Egipćanku, kojoj bijaše ime Hagara. I reče Saraja Abram: Evo sada, Gospod me spriječio da rađam; molim te, uđi k mojoj sluškinji; možda ću po njoj dobiti djece. I Abram posluša glas Sarajin. Postanak 16,1. 2.

„Ključ” iz devetog poglavlja Otkrivenja, koji je bio dan Muhamedu i koji se potom ispunio bitkom kod Ninive, predstavlja uklanjanje „zadržke” nad islamom u bilo kojoj točki proročke povijesti.

„Anđeli zadržavaju četiri vjetra, prikazana kao razjareni konj koji se nastoji otrgnuti i jurnuti preko lica cijele zemlje, noseći na svom putu razaranje i smrt.“ Manuscript Releases, svezak 20, 217.

„Uspon i pad“ Muhamedova kraljevstva ne prikazuje se toliko kao uspon i pad, koliko kao „oslobađanje“ i „obuzdavanje“. Kada se islam proročki oslobađa, to je oslobađanje predočeno bitkom kod Ninive.

## **Samo Jaojini**

Od sedam trublja, jedino trublje jao islama obuhvaćaju povijest kao postojanu silu od trenutka kada su prvi put uvedena u proročku povijest pa sve do završetka vremena milosti. Prva četiri trublja, koja su donijela kaznu nad zapadnim Rimom, predstavljala su Odoakra, Genserika, Atilu Huna i Alarika, te su tako predočavala četiri providnosne sudske sile u posljednjim danima, ali njihov suvremeni pandan nije izravni potomak tih četiriju drevnih sila. Nije tako s trubljinama jao. Jednom kada islam uđe u povijest, on nastavlja neprekinutu liniju puštanja i obuzdavanja sve dok ne bude potpuno pušten na završetku vremena milosti. Kod trublja jao „ključ” ‘puštanja’ obilježen je bitkom kod Ninive.

## **Nikomidija i 27. srpnja 1299.**

Pioniri su ispravno utvrdili 27. srpnja 1299. kao početak sto pedeset godina koje su završile 27. srpnja 1449., što je pak započelo tristo devedeset i jednu godinu i petnaest dana koji su završili 11. kolovoza 1840.

U prethodnom smo članku utvrdili opsadu od 1333. do 1337. godine koju je nad Nikomedijom poduzeo sultan Orhan Gazi (sin Osmana I., utemeljitelja Osmanskoga bejlika), kada je stavio pod opsadu važan bizantski grad Nikomediju. Ta je opsada završnica ratovanja protiv Nikomedije koje je započelo s njegovim ocem Osmanom. Sto pedeset godina iz Otkrivenja 9,10 započelo je 27. srpnja 1299., i budući da je to početak jednoga proročanstva, valja zapaziti povijest povezanu s tim početnim datumom. Osman I. (utemeljitelj osmanske dinastije) bio je otac sultana Orhana Gazija, koji je 27. srpnja 1299. ostvario značajnu ranu pobjedu protiv Bizantskoga Carstva u Bitki kod Bafeja, koja se odigrala na području Nikomedije, u blizini grada Nikomedije, vrlo važnoga prijestolnog grada u rimskoj i ranoj bizantskoj povijesti.

## **Otac i Sin**

Dana 27. srpnja 1299. Osmanove su snage porazile bizantsku vojsku pod vodstvom mjesnoga upravitelja. Ta se bitka smatra jednim od prvih većih samostalnih Osmanovih vojnih uspjeha nakon što je započeo učvršćivati vlast u Bitiniji (sjeverozapadna Anadolija). Ona je označila važan korak u prijelazu od maloga turskog bejlika (plemenske kneževine) prema rastućoj sili koja će naposljetku izazvati i osvojiti bizantska područja. Taj datum označuje početak razdoblja rasta islama koje je konačno dovelo do uspostave Osmanskoga Carstva pri padu Konstantinopola 1453.

godine. Osman je koristio gazijske ratnike (granične pljačkaše s islamskim poticajem), i tada je započelo oblikovanje gazijskih graničnih ratnika u ustrojeniju vojsku koja se postupno razvijala od Osmana, a zatim i preko njegova sina Orhana. Među drugim važnim sastavnicama Osmanove baštine jest i to što je omogućila islamu da zadrži posjede, za razliku od ratovanja gazijskih ratnika, čija im je neorganizirana taktika brzih napada i povlačenja ostavljala samo plijen njihovih pobjeda, ali nikada nikakvo područje.

Dana 27. srpnja 1299. Osman je započeo vojni pohod na području Nikomedije, a trideset i četiri godine poslije njegov je sin započeo četverogodišnju opsadu glavnog grada, Nikomedije. Otac na početku, a sin na završetku. Rat započinje protiv područja prikazanoga kao Nikomedija i završava osvajanjem Nikomedije, glavnog grada toga područja, Nikomedije. Od 1299. do 1337. proteže se razdoblje od trideset i osam godina, a proročki broj „trideset i osam“ simbolizira ustajanje.

Sada ustanite, rekoh, i prijedite preko potoka Zereda. I prijedosmo preko potoka Zereda. A vrijeme u kojemu smo išli od Kadeš-Barnee, dok ne prijedosmo preko potoka Zereda, bilo je trideset i osam godina; dok sav naraštaj ratnika nije nestao isred tabora, kao što im se Gospod zakleo. Ponovljeni zakon 2,13–14.

Sto pedeset godina od 27. srpnja 1299. do 27. srpnja 1449. predstavlja razdoblje koje je dovelo do uspostave Osmanskoga Carstva drugoga jao iz devetoga poglavlja Otkrivenja. Trideset i osam godina postupnoga osvajanja Nikomedije započelo je s ocem (Osmanom), a završilo s njegovim sinom (Orphanom). To razdoblje prikazuje prvi korak postupnoga uzdizanja plemenske kneževine do carstva.

Sto pedeset godina od 27. srpnja 1299. do 27. srpnja 1449. uključuje četverogodišnju opsadu koja označava svršetak trideset i osam godina. Početak osvajanja Nikomedije započeo je otac Osman, a dovršetak je ostvaren četverogodišnjom opsadom od 1333. do 1337.; opsadom koju je proveo Osmanov sin.

Kada je sto pedeset godina završilo 27. srpnja 1449., bizantski car Konstantin Jedanaesti, odnosno posljednji Konstantin istočnoga Rima, zatražio je dopuštenje od Turaka da preuzme prijestolje. Od toga datuma do osvajanja Konstantinopola bile su četiri godine. Te četiri godine završile su opsadom Konstantinopola, a Konstantin posljednji poginuo je u opsadi. Uspon islama prikazan je prvih trideset i osam godina proročanstva od sto pedeset godina, koje je kulminiralo četverogodišnjom opsadom. Kada je sto pedeset godina završilo, islam se bio uzdigao do točke na kojoj je istočni Rim bio ponižen vlašću koju su Turci tada posjedovali. Od poniženja 27. srpnja 1449. četiri su godine vodile do pada istočnoga Rima, kada je Konstantinopol bio osvojen opsadom. Kraj prvih trideset i osam godina označen je opsadom, a uspostava Osmanskoga Carstva označena je opsadom.

## **38 i 40**

Broj trideset i osam kao simbol iznosi Mojsije u Ponovljenom zakonu, predstavljajući posljednjih trideset i osam godina osude u okviru četrdeset godina lutanja pustinjom. Stoga broj trideset i osam, kao simbol, posjeduje povezanost s brojem četrdeset. Osman je 27. srpnja 1299. zauzeo

područje Nikomedije, a trideset i osam godina kasnije njegov je sin zauzeo glavni grad toga područja. I područje i glavni grad zvali su se Nikomedija. Povjesničari ovu bitku prepoznaju kao prvi od „dva“ koraka koji označavaju sam početak uzdizanja Osmanskoga Carstva. Drugi korak koji povijest prepoznaje jest bitka za Niceju 1301. Ondje je otac Osman zauzeo područje zvano Niceja, a 1331., trideset godina kasnije, njegov je sin zauzeo glavni grad, nazvan Niceja, nekadašnji rimski glavni grad.

U odnosu na 1299. godinu i bitku kod Nikomedije, kao na prvi od dvaju koraka, drugi je korak uslijedio dvije godine kasnije, 1301. godine. Godina 1299. simbol je broja trideset i osam, a dvije godine kasnije (četrdeset), otac osvaja područje Niceje. Odnos trideset i osam i četrdeset iz drevnoga Izraela, koji ustaje da bi zauzeo obećanu zemlju, prikazan je u 27. srpnja 1299. i 1301. godini. Ta prva dva koraka uspona islama označena su vojnim pohodima koji započinju time što otac osvaja područje, a sin na kraju osvaja glavni grad toga područja. Kada su ta dva glavna grada pala, pala su nakon opsade. Oba su glavna grada u neko vrijeme bila prijestolnice istočnoga Rima.

Dana 27. srpnja 1299. i 1301. dolaze do svojega završetka 11. kolovoza 1840., što predstavlja povijest 1838. godine, kada je Litch prvi put objavio svoje gledište i predviđanje o proročanstvu od tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana, koje će se naposljetku ispuniti 11. kolovoza 1840. Dva koraka podizanja za milerite bile su godine 1838. i 1840.

„Godine 1840. još jedno izvanredno ispunjenje proročanstva pobudilo je široko zanimanje. Dvije godine prije toga, Josiah Litch, jedan od vodećih propovjednika drugog dolaska, objavio je tumačenje Otkrivenja 9, predviđajući pad Osmanskoga Carstva. Prema njegovim izračunima, ta je sila trebala biti oborena „1840. godine po Kr., negdje tijekom mjeseca kolovoza“; a samo nekoliko dana prije njegova ostvarenja napisao je: „Ako se dopusti da je prvo razdoblje od 150 godina bilo točno ispunjeno prije nego što je Deacoze uz dopuštenje Turaka stupio na prijestolje, i da je 391 godina i petnaest dana započelo na kraju prvog razdoblja, ono će završiti 11. kolovoza 1840., kada se može očekivati da će osmanska vlast u Carigradu biti slomljena. A vjerujem da će se pokazati da je tako.“ —Josiah Litch, u *Signs of the Times, and Expositor of Prophecy*, 1. kolovoza 1840.

„Upravo u određeno vrijeme Turska je, preko svojih veleposlanika, prihvatila zaštitu savezničkih sila Europe i tako se stavila pod nadzor kršćanskih naroda. Taj je događaj točno ispunio proročanstvo. Kad se to doznalo, mnoštvo se uvjerilo u ispravnost načela proročkog tumačenja koja su prihvatili Miller i njegovi suradnici, a adventnom je pokretu dan čudesan poticaj. Ljudi od učenosti i ugleda pridružili su se Milleru, kako u propovijedanju tako i u objavljivanju njegovih gledišta, i od 1840. do 1844. djelo se brzo širilo.” Velika borba, 334, 335.

Litchovo predviđanje iz '38. i njegovo ispravljeno viđenje iz '40. uključuju njegovu završnu izjavu, koju je napisao 1. kolovoza, deset dana prije ispravljenog predviđanja. Ispunjenje toga predviđanja bilo je ono što je uvjerilo svijet u ispravnu metodologiju biblijskog proroštva. Trideset i osam godina koje su obilježile podizanje drevnog Izraela uključivale su dvije godine od prijelaza preko Crvenoga mora do prve pobune u Kadešu.

Jer svi oni ljudi koji su vidjeli moju slavu i moja čudesa što sam ih učinio u Egiptu i u pustinji, i koji su me sada iskušavali ovih deset puta te nisu poslušali moj glas, zacijelo neće vidjeti zemlju za koju sam se zakleo njihovim ocima; niti će je vidjeti ijedan od onih koji su me razdražili. Brojevi 14:22, 23.

Ta je pobuna prepoznata kao posljednja od deset kušnji. Dvogodišnje razdoblje kušanja od deset kušnji, pridodano trideset i osam godina u pustinji, predodražavalo je 1838. i 1840., a 1840. sadržavala je razdoblje od deset dana.

A polazište uspona islama s Osmanom 27. srpnja 1299. započinje razdoblje od trideset i osam godina koje završava četverogodišnjom opsadom 1337. godine. Dana 27. srpnja 1299. učinjen je prvi od dvaju koraka koje povjesničari prepoznaju kao polazište uspona Osmanskoga Carstva, a drugi je korak bio 1301. godine. Ta dva koraka bitaka kod Nikomedije i Niceje 1299. i 1301. godine predodražuju 1838. i 1840. godinu. Početak proročanstva oslikava svršetak.

Nikomidija i Niceja obje su privremeno služile kao prijestolnice istočnoga Rima u svojim povijesnim razdobljima. Naravno, Konstantinopol je naposljetku postao istočna prijestolnica 330. godine i to ostao sve do 1453. Nikomidija i Niceja predodražuju pad Konstantinopola; sve su pale pod islamskim opsadama koje su označile završetak pohoda u kojem je islam najprije preuzeo nadzor nad teritorijem, a potom i nad prijestolnim gradom.

Prva opsada od četiri godine, od 1333. do 1337., predstavlja četiri godine od 1449. do 1453., kada je proročanstvo završilo. Tri stotine devedeset i jednu godinu i petnaest dana poslije islam je obuzdan dok se mileriti „uzdižu“ pod proročkom silom predstavljenom u obilježjima „trideset osam i četrdeset“, kako je prikazano u alfa-povijesti povijesti 27. srpnja 1299. i 27. srpnja 1449. Uzdižuće djelovanje islama i uzdizanje Božjih glasnika posljednjih dana predstavljeno je brojčanim simbolom koji je izgrađen na brojčanom odnosu 38 i 40.

U Ezekielu trideset i sedam islam je poruka istočnog vjetrova koji se udahnuje na mrtve suhe kosti da bi one ustale kao silna vojska. Kad Ezekielova poruka stigne, započinje ustajanje, kao što je bilo u milleritskoj povijesti 1838. i 1840. godine. Ta je poruka stigla 11. rujna, a pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu te kosti ustaju kao silna vojska. Podizanje Božje vojske kao pobjedničke crkve u posljednjim danima predloženo je tipom iz 1838. i 1840. godine. Razdoblje od 11. rujna do nedjeljnog zakona bilo je predloženo tipom od 1840. do 1844. godine, ali ono također predložava razdoblje od 31. prosinca 2023. do vatrenih kugli Nashvilea.

## Istočni Rim

Od podjele carstva od strane prvoga Konstantina (Velikoga) pa do posljednjega Konstantina proteže se proročka povijest istočnoga Rima. Proročko je razdoblje stoga obilježeno proročkim ili simboličkim ocem i sinom, kako je prikazano njihovim imenom, premda nije bilo izravnoga krvnog podrijetla između Konstantina Velikoga i Konstantina jedanaestoga. Prvi i posljednji Konstantin također su proročki prikazani kao simboli alfe i omega, a otac (alfa) izabrao je Konstantinopol kao prijestolnicu, dok je sin (omega) poginuo u opsadi kada je Konstantinopol prestao biti prijestolnicom. Proročko razdoblje istočnoga Rima obilježeno je prvim i posljednjim

Konstantinom. Razdoblje od 150 godina koje je započelo 27. srpnja 1299. uključuje razdoblje od 38 godina i završava četverogodišnjom opsadom. Ta je opsada bila predlika razdoblja od 1449. do 1453. Pohod na Nikomediju započeo je osvajanjem jednoga područja, a završio osvajanjem prijestolnice toga područja. Kao i s prvim i posljednjim Konstantinom, osvajanje Nikomedije započelo je s ocem (prvim), a završilo sa sinom (posljednjim).

## Četiri godine

Četverogodišnja opsada u početnom razdoblju od sto pedeset godina koje je vodilo do četiriju godina od poniženja Konstantina posljednjega 1449. pa do 1453., kada je Carigrad bio opkoljen i pao. Vremensko proročanstvo drugoga jaoa, koje predstavlja tristo devedeset i jednu godinu i petnaest dana, započelo je 27. srpnja 1449. i završilo 11. kolovoza 1840. Taj datum označava početak četverogodišnjega razdoblja koje je sestra White nazvala slavnim očitovanjem Božje sile.

„Anđeo koji se pridružuje naviještanju poruke trećega anđela treba obasjati svu zemlju svojom slavom. Ovdje se unaprijed naviješta djelo svjetskih razmjera i neobične sile. Adventni pokret od 1840. do 1844. bio je slavno očitovanje Božje sile; poruka prvoga anđela bila je odnesena do svake misionarske postaje u svijetu, a u nekim je zemljama postojao najveći vjerski interes kakav je u ijednoj zemlji viđen još od Reformacije šesnaestoga stoljeća; ali sve to treba biti nadmašeno silnim pokretom pod posljednjim upozorenjem trećega anđela.” Velika borba, 611.

Islam je bio obuzdan 11. kolovoza 1840. i uslijedilo je četverogodišnje razdoblje koje se podudara i s izlivanjem Duha Svetoga na Pedeseticu i sa silaskom moćnoga anđela iz Otkrivenja osamnaest, kada je islam trećega jaoa 11. rujna pogodio „velike zgrade” New Yorka. 11. rujna označava početak vremena pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. Pečačenje je vremensko razdoblje, a završetak razdoblja pečačenja posjeduje obilježja početka toga razdoblja. Kada je Krist sišao 11. rujna, predoznačio je Mihaelov silazak da uskrsne dva svjedoka 31. prosinca 2023., kada je započelo završno razdoblje pečačenja.

Ključ, koji predstavlja bitku za Ninivu, predočuje različita oslobađanja islama, koja su dovela do pada istočnog Rima do 1453. godine. Unutar sto pedeset godina „pet mjeseci” iz desetoga retka, i početak i svršetak obuhvaćaju razdoblje od četiri godine. Ta dva četverogodišnja razdoblja povezana su sa završetkom tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana, koji su označili četverogodišnje razdoblje od 1840. do 1844., kada će Krist obasjati „svu zemlju svojom slavom”. Godine 1844. proročko se vrijeme prestalo primjenjivati, jer vremena više neće biti „više ne će biti”.

I zakle se Onim koji živi u vijeke vjekova, koji stvori nebo i što je u njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti. Otkrivenje 10,6.

## 1333 do 1337, 1449 do 1453, 1840 do 1844

Te tri linije četverogodišnjih razdoblja podudaraju se s vremenom zapečačenja od 11. rujna do nedjeljnog zakona, a također se podudaraju i s fraktalom od 11. rujna do nedjeljnog zakona koji je prikazan od 31. prosinca 2023. do trenutka kada islam ponovno bude pušten da isporuči vatrene kugle Nashvillea.

Proročki fraktal od 31. prosinca 2023. do vatrenih kugli u Nashvilleu bio je predoznačen trima četverogodišnjim proročkim razdobljima koja su sva usklađena s vremenom zapečaćenja od 11. rujna do nedjeljnog zakona. Tako četiri svjedoka prepoznaju povijest od 31. prosinca 2023. do napada na Nashville, a bitka za Ninivu bila je „ključ” za svakoga od tih svjedoka. 1333., 1449., 1840. i 11. rujna bili su svi prekretnice — „ključevi”.

„Iz povijesti prošlosti valja izvući pouke; i pozornost se na njih usmjerava kako bi svi razumjeli da Bog i sada djeluje po istim načelima po kojima je oduvijek djelovao. Njegova se ruka vidi u Njegovu djelu i među narodima i sada, isto onako kao što se vidjela oduvijek otkako je evanđelje prvi put bilo naviješteno Adamu u Edenu.”

„Postoje razdoblja koja predstavljaju prekretnice u povijesti naroda i Crkve. U Božjoj providnosti, kada nastupe ove različite krize, daje se svjetlo za to vrijeme. Ako se ono primi, dolazi do duhovnog napretka; ako se odbaci, slijede duhovno opadanje i brodolom. Gospodin je u svojoj Riječi razotkrio prodorno djelo evanđelja kako se ono odvijalo u prošlosti i kako će se odvijati u budućnosti, sve do završnog sukoba, kada će sotonska oruđa učiniti svoj posljednji zadivljujući pokret.“ Bible Echo, 26. kolovoza 1895.

## Nikomidija

Nakon što je 284. postao car, Dioklecijan je 293. odabrao Nikomediju za istočnu prijestolnicu Rimskoga Carstva kada je pravno podijelio carstvo na Istok i Zapad, uspostavivši sustav tetrarhije. Nikomedija je nekoliko desetljeća služila kao glavno upravno i vojno središte na Istoku. Konstantin Veliki koristio ju je kao uporište prije nego što je odlučio sagraditi novu prijestolnicu u obližnjem Bizantu (kojemu je 330. promijenio ime u Konstantinopol). I nakon što je Konstantinopol postao glavna prijestolnica, Nikomedija je ostala veliko regionalno središte, strateški smješteno na istočnoj obali Mramornoga mora. Stoga, premda nije bila trajna prijestolnica poput Rima ili Konstantinopola, Nikomedija je bila službeno određena kao istočna prijestolnica tijekom ključnoga prijelaznog razdoblja rimske povijesti. Na početku stotinu i pedeset godina biva osvojena jedna prijestolnica istočnoga Rima, a na kraju biva osvojena jedna prijestolnica istočnoga Rima. Oba osvajanja uključivala su opsadu.

## Dioklecijan

Car Dioklecijan službeno je učinio Nikomediju istočnom prijestolnicom Rimskoga Carstva kada je 293. godine uspostavio sustav tetrarhije. Sustav tetrarhije sastojao se od zapadne i istočne podjele carstva; i istok i zapad imali su po jednoga starijeg cara (Augusti) i jednoga mlađeg cara (Caesar), čime se ostvarivao broj četiri koji je sadržan u samoj riječi „tetrarhija“.

## Alfa i Omega

Dioklecijan je omega-simbol crkve u Smirni, a Neron je alfa-simbol. Konstantin Veliki je alfa-simbol crkve u Pergamu, a Justinijan je omega-simbol.

„Pravna“ podjela Rima na istok i zapad (koja nije potrajala) izvršena je pod Dioklecijanom, a proročka podjela Rima na istok i zapad izvršena je pod Konstantinom. Tijekom povijesti druge

simboličke crkve progonstva, predstavljene Smirnom, Rim je pravno bio podijeljen na istok i zapad, a u povijesti treće simboličke crkve kompromisa, predstavljene Pergamom, Rim je proročki bio podijeljen na istok i zapad. Godina 293. bila je alfa, a 330. omega, i 11. svibnja 330. Konstantin Veliki posvetio je Konstantinopol kao prijestolnicu Carstva.

Pravna podjela koju je Dioklecijan uspostavio 293. raspala se kroz građanski rat koji je uslijedio i trajao sve do Milanskog edikta godine 313., kada su Konstantin na istoku i Licinije na zapadu izdali Milanski edikt, ozakonivši kršćanstvo i djelotvorno okončavši Tetrarhiju — sustav četvorice usklađenih vladara koji se urušio u borbu između dviju glavnih sila (Konstantin na Zapadu i Licinije na Istoku). Ta pravna podjela, koja je uvela slom, predstavlja dvadesetogodišnje razdoblje od podjele do podjele, a obje su podjele izazvale slom sustava.

Crkva u Smirni započela je s Neronom 64. godine, kada je Neron veliki požar Rima iskoristio za progon kršćana, koje je optužio da su izazvali požar. Neron označava početak progonstva i predstavlja predliku završnoga progonstva posljednjih dana. To završno progonstvo traje sve do svršetka vremena milosti, kada papinska vlast dolazi svome kraju, a da nema nikoga tko bi joj pomogao. Tako je prvo razdoblje progonstva započelo spaljivanjem Rima i završava spaljivanjem Rima.

I deset roгова što ih vidje na Zvijeri, oni će omrznuti bludnicu, i opustošit će je i ogoliti, i jest će njezino meso, i spaliti je ognjem. Otkrivenje 17,16.

Smyrnska crkva započela je s Neronom 64. godine, kada je veliki požar Rima Neron iskoristio za progon kršćana, koje je optužio da su podmetnuli požar. Dvjesto pedeset godina poslije završila je 313. godine Milanskim ediktom. Taj „edikt“ označuje završetak dvadesetogodišnjega razdoblja koje je započelo Dioklecijanovom zakonskom podjelom, a ujedno je bio i kraj dvjesto pedeset godina Smirne koje su započele s Neronom. Dvjesto pedeset godina progonstva, prikazanih crkvom Smirne i Neronom, uključivalo je deset godina najgorega progona, prouzročenoga Dioklecijanom. Tih deset godina progonstva bila su druga polovica dvadeset godina Dioklecijanova razdoblja koje je započelo njegovom zakonskom podjelom Carstva 293. godine. Od zakonske podjele na istok i zapad koju je proveo Dioklecijan 293. godine započelo je dvadesetogodišnje razdoblje sastavljeno od dvaju desetogodišnjih razdoblja.

Dioklecijan je pravno podijelio Carstvo na istok i zapad, time predodređujući proročku podjelu koju je izvršio Konstantin. Dioklecijanova je podjela bila na istok i zapad, ali se sastojala od dvojice vladara na istoku i dvojice vladara na zapadu. Po jedan glavni i jedan sporedni vladar za svako područje. Dana 23. veljače 303. Dioklecijan je izdao prvi od nekoliko „edikata“ protiv kršćana, čime je označen početak Velikoga progona (nazivanoga i Dioklecijanovim progonom), najtežega i najraširenijega progona kršćana u Rimskome Carstvu.

I anđelu crkve u Smirni napiši: Ovo govori Prvi i Posljednji, koji bijaše mrtav i oživje: Znam tvoja djela, i nevolju, i siromaštvo, (ali bogat si) i znam hulu onih koji za sebe govore da su Židovi, a nisu, nego su sinagoga Sotonina. Ne boj se ničega od onoga što ćeš pretrpjeti: evo, davao će neke od vas baciti u tamnicu, da budete iskušani; i imat ćete nevolju deset dana: budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života. Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama;

Onomu koji pobijedi neće nauditi druga smrt. Otkrivenje 2:8–10.

Veliki progon nastavio se pod Dioklecijanovim nasljednicima (osobito Galerijem) sve do 313. godine, kada je okončan Milanskim ediktom. Neron je alfa-simbol progonstva koje je predodnačavalo Dioklecijana kao omega-progonstvo proročkoga razdoblja predstavljenoga crkvom u Smirni. Progonstvo je završilo političkim brakom i ugovorom između Konstantina s Istoka i Licinija sa Zapada. U veljači 313. Konstantin i Licinije sastali su se u Milanu i izdali Milanski edikt, kojim je kršćanima (i drugima) širom Carstva zajamčena vjerska snošljivost. Kako bi učvrstio svoj politički savez, Licinije se tijekom ili približno u vrijeme toga sastanka oženio Konstantijom (Konstantinovom polusestrom). Taj je brak bio klasičan rimski politički savez — zapečatio je sporazum između dvojice careva i privremeno pomogao stabilizirati Carstvo nakon godina građanskoga rata. Savez nije dugo potrajao. Konstantin i Licinije poslije su zaratili jedan protiv drugoga, a Konstantin je 324. porazio Licinija i postao jedinim vladarom.

Od Nerona do Konstantina ispunilo se proročko razdoblje Smirne od dvjesto pedeset godina, a 313. godine započela je crkva Pergama, crkva kompromisa, završavajući s crkvom Tijatire 538. godine. Dvjesto pedeset godina Smirne predstavljalo je razdoblje progonstva, a pri završetku toga sveukupnog razdoblja Dioklecijanovo progonstvo ispunilo je „deset dana” (deset godina) iz Otkrivenja, pri čemu najgore razdoblje progonstva predstavlja fraktal sveukupnog razdoblja. Tih deset godina fraktal je dvjesto pedeset godina. Tih deset godina predstavljaju omegu Neronova progonstva, a na njihovu završetku omegu podjele Carstva na istok i zapad.

## **Brak i razvod**

Smirna je započela spaljivanjem Rima 64. godine i završila dvjesto pedeset godina kasnije, 313. godine, Milanskim ediktom i političkim brakom istoka i zapada. Desetogodišnji fraktal progonstva započeo je 303. godine i završio 313. godine Milanskim ediktom i političkim brakom istoka i zapada. Dvadeset godina koje su započele zakonskom podjelom istoka i zapada 293. godine od strane Dioklecijana završile su 313. godine političkim brakom istoka i zapada. Bračni ugovor iz 313. godine između istoka i zapada završio je razvodom 324. godine, kada je Konstantin porazio Licinija sa zapada i postao jedini vladar Rima. Proročanski razvod iz 324. godine uslijedio je tri godine nakon prvoga zakona o nedjelji 321. godine.

Sedamnaest godina od 313. do 330. označava politički brak, kraj progonstva koje predstavljaju Smirna i Neron te početak crkve kompromisa koju predstavlja Pergam. Početak Pergama 313. godine, pri sklapanju braka, bio je praćen početkom progonstva koje je započelo prvim zakonom o nedjelji 321. godine. Nakon toga uslijedio je proročki razvod 324. godine, koji je istok i zapad doveo u jedno carstvo pod Konstantinom. Šest godina poslije, 330. godine, podjela na istok i zapad proročki je ponovljena. Tih sedamnaest godina predstavlja alfa-razdoblje crkve Pergama, koje će se nastaviti sve dok crkva Tijatire ne stupi u proročku povijest 538. godine. To bi alfa-razdoblje predstavljalo omega-povijest na kraju razdoblja od 330. do 538. godine. Omega-povijest Pergama predstavlja razdoblje godina 496., 508. i 533.

## **Sedamnaest godina**

Ptolemej iz bitke kod Rafije vladao je „sedamnaest godina“, a između bitke kod Rafije i bitke kod Panija bilo je „sedamnaest godina“. Tih se sedamnaest godina simbolično podudara sa sedamnaest godina od 313. do 330. Neronovih dvjesto pedeset godina Smirne dovelo je do prvih sedamnaest godina crkve u Pergamu te se povezuje s dvjesto pedeset godina koje su započele pri trećem dekretu 457. pr. Kr., polazišnoj točki 2300 godina iz Daniela osmog poglavlja i četrnaestog retka, što je temelj i središnji stup adventizma. Dva svjedoka od dvjesto pedeset godina podudaraju se s dvjesto pedeset godina šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva, koje je započelo 1776. i završava ove godine, 2026.

Pioniri adventizma nisu vidjeli niti razumjeli sedamnaest godina od 313. do 330., jer 1844. još nisu razumjeli ni pitanje subote sedmog dana ni dan sunca. Međutim, prepoznali su sto pedeset godina iz desetoga retka devetoga poglavlja Otkrivenja, i ono je postalo polazištem razdoblja koje je vodilo do tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana, što je završilo 11. kolovoza 1840. To razumijevanje proizvelo je moćnu „manifestaciju Božje sile“.

Pioniri nisu prepoznali drugo razdoblje od sto pedeset godina u devetom poglavlju Otkrivenja. Njihovo temeljno razumijevanje predstavlja platformu na kojoj je izgrađeno „novo svjetlo“ devetoga poglavlja Otkrivenja. To se svjetlo otvara „ključem“ bitke kod Ninive. Taj „ključ“ omogućuje proučavatelju proročanstva prepoznati sva kraljevstva biblijskoga proroštva prikazana u Danielu i Otkrivenju. Babilon, Medo-Perziju, Grčku, seleukidsko i ptolemejsko carstvo, Muhamedovo kraljevstvo, a još značajnije, uvećava Rimsko Carstvo time što prepoznaje uspon i pad ne samo Rima, nego i kraljevstava istočnoga i zapadnoga Rima, kao i Sjedinjenih Američkih Država (lažnog proroka), papinstva (zvijeri) i Ujedinjenih naroda (zmaja). Svi usponi i padovi tih kraljevstava svjedoče o pokretima zmaja, zvijeri i lažnog proroka koji na kraju dovode svijet do Armagedona. Taj je pokret prikazan u posljednjih šest redaka jedanaestoga poglavlja Daniela, a početak toga pokreta prikazan je u skrivenoj povijesti četrdesetoga retka.

Bitka za Ninivu pruža proročku referentnu točku za usklađivanje svjedočanstava Rimskoga Carstva, kraljevstava istočnoga i zapadnoga Rima te papinskoga Rima u slijedu događaja posljednjega vremena. Stoga je bitka za Ninivu ključ koji u potpunosti prikazuje različita proročka svjedočanstva o Rimu, a prema četrnaestome retku jedanaestoga poglavlja Daniela, upravo Rim utvrđuje viđenje. Ključ koji te linije dovodi zajedno jest bitka za Ninivu.

U sljedećem ćemo članku započeti povezivati prethodnih pet članaka koji razmatraju jade iz devetoga poglavlja Otkrivenja.